

هَذَا نِدَاءُ الْأَبْهَى الَّذِي ارْتَفَعَ مِنَ الْأُفُقِ الْأَعْلَى فِي سِجْنِ عَكَا

هُوَ الْمَيِّنُ الْعَلِيمُ الْخَيْرُ

حق شاهد و مظاهر اسماء و صفاتش گواه که مقصود از ارتفاع نداء و کلمه علیا آنکه از کوثر بیان آذان امکان از قصص کاذبه مطهر شود و مستعد گردد از برای اصغای کلمه طیبه مبارکه علیا که از خزانه علم فاطر سماء و خالق اسماء ظاهر گشته طوبی للمنصفین یا أهل ارض

﴿ بشارت اوّل ﴾

که از اُمِّ الْكِتَابِ در این ظهور اعظم بجمیع اهل عالم عنایت شد
محو حکم جهاد است از کتاب تَعَالَى الْكَرِيمُ ذُو الْفَضْلِ الْعَظِيمِ الَّذِي بِهِ
فُتِحَ بَابُ الْفَضْلِ عَلَى مَنْ فِي السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِينَ

﴿ بشارت دوّم ﴾

اذن داده شد احزاب عالم با یکدیگر بروح و ریحان معاشرت نمایند
عَاشِرُوا يَا قَوْمَ مَعَ الْأَدْيَانِ كُلِّهَا بِالرُّوحِ وَ الرِّيحَانِ كَذَلِكَ أَشْرَقَ نَيْزُ الْإِذْنِ وَ
الْإِرَادَةِ مِنْ أَفْقِ سَمَاءِ أَمْرِ اللَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

﴿ بشارت سوّم ﴾

تعلیم السن مختلفه است از قبل از قلم اعلى این حکم جاری
حضرات ملوک ائدهم الله و یا وزرای ارض مشورت نمایند و یک لسان از
السن موجوده و یا لسان جدیدی مقرر دارند و در مدارس عالم اطفال را
به آن تعلیم دهند و همچنین خط در این صورت ارض قطعه واحده
مشاهده شود طُوبَى لِمَنْ سَمِعَ النِّدَاءَ وَ عَمِلَ بِمَا أُمِرَ بِهِ مِنْ لَدَى اللَّهِ رَبِّ
الْعَرْشِ الْعَظِيمِ

﴿ بشارت چهارم ﴾

هر یک از حضرات ملوک و فقہم اللہ بر حفظ این حزب مظلوم قیام فرماید و اعانت نماید باید کلّ در محبّت و خدمت به او از یکدیگر سبقت گیرند این فقره فرض است بر کلّ طُوبَى لِلْعَامِلِينَ

﴿ بشارت پنجم ﴾

این حزب در مملکت هر دولتی ساکن شوند باید به امانت و صدق و صفا با آن دولت رفتار نمایند هَذَا مَا نُزِّلَ مِنْ لَدُنْ أَمْرِ قَدِيمٍ بر اهل عالم طرّاً واجب و لازم است اعانت این امر اعظم که از سماء اراده مالک قدم نازل گشته شاید نار بغضاء که در صدور بعضی از احزاب مشتعل است به آب حکمت الهی و نصائح و مواعظ ربّانی ساکن شود و نور اتّحاد و اتّفاق آفاق را روشن و منور نماید امید آنکه از توجّهات مظاهر قدرت حق جلّ جلاله سلاح عالم باصلاح تبدیل شود و فساد و جدال از ما بین عباد مرتفع گردد

﴿ بشارت ششم ﴾

صلح اکبر است که شرح آن از قبل از قلم اعلی نازل نَعِيمًا لِمَنْ
تَمَسَّكَ بِهِ وَ عَمِلَ بِمَا أُمِرَ بِهِ مِنْ لَدَى اللَّهِ الْعَلِيمِ الْحَكِيمِ

﴿ بشارت هفتم ﴾

زمام البسه و ترتیب لحا و اصلاح آن در قبضه اختیار عباد گذارده
شد وَ لَكِنْ إِيَّاكُمْ يَا قَوْمَ أَنْ تَجْعَلُوا أَنْفُسَكُمْ مَلْعَبَ الْجَاهِلِينَ

﴿ بشارت هشتم ﴾

اعمال حضرات رهبه و خوریهای ملّت حضرت روح علیه سلام الله
و بهاؤه عند الله مذکور و لکن الیوم باید از انزوا قصد فضا نمایند و بما
ینفعهم و ینتفع به العباد مشغول گردند و کلّ را اذن تزویج عنایت فرمودیم
لِيُظْهَرَ مِنْهُمْ مَنْ يَذْكُرُ اللَّهَ رَبَّ مَا يُرَى وَ مَا لَا يُرَى وَ رَبَّ الْكُرْسِيِّ الرَّفِيعِ

﴿ بشارت نهم ﴾

باید عاصی در حالتی که از غیر الله خود را فارغ و آزاد مشاهده
نماید طلب مغفرت و آمرزش کند نزد عباد اظهار خطایا و معاصی جائز

نه چه که سبب و علت آمرزش و عفو الهی نبوده و نیست و همچنین این اقرار نزد خلق سبب حقارت و ذلت است و حقّ جلّ جلاله ذلت عباد خود را دوست ندارد إِنَّهُ هُوَ الْمَشْفِقُ الْكَرِيمُ عاصی باید ما بین خود و خدا از بحر رحمت طلبد و از سماء کرم مغفرت مسئلت کند و عرض نماید :

إِلَهِي إِلَهِي أَسْأَلُكَ بِدِمَائِ عَاشِقِيكَ الَّذِينَ اجْتَذَبَهُمْ بَيَانُكَ الْأَحْلَى
بِحَيْثُ قَصَدُوا الذُّرُورَةَ الْعُلْيَا مَقَرَّ الشَّهَادَةِ الْكُبْرَى وَ بِالْأَسْرَارِ الْمَكْنُونَةِ فِي
عِلْمِكَ وَ بِاللَّيْلِ الْمَحْزُونَةِ فِي بَحْرِ عَطَائِكَ أَنْ تَغْفِرَ لِي وَ لِأَبِي وَ أُمِّي وَ
إِنَّكَ أَنْتَ أَرْحَمُ الرَّاحِمِينَ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَفُورُ الْكَرِيمُ أَيُّ رَبِّ تَرَى جَوْهَرَ
الْخَطَاءِ أَقْبَلَ إِلَى بَحْرِ عَطَائِكَ وَ الضَّعِيفَ مَلَكُوتِ إِقْتِدَارِكَ وَ الْفَقِيرَ شَمْسِ
غَنَائِكَ أَيُّ رَبِّ لَا تُحْيِيهِ بِجُودِكَ وَ كَرَمِكَ وَ لَا تَمْنَعُهُ عَنْ فَيُوضَاتِ أَيَّامِكَ
وَ لَا تَطْرُدُهُ عَنْ بَابِكَ الَّذِي فَتَحْتَهُ عَلَيَّ مَنْ فِي أَرْضِكَ وَ سَمَائِكَ آهِ آهِ
خَطِيئَاتِي مَنْعَتِي عَنِ التَّقَرُّبِ إِلَى بَسَاطِ قُدْسِكَ وَ جَرِيرَاتِي أَبْعَدَتْنِي عَنِ
التَّوَجُّهِ إِلَى خِبَاءِ مَجْدِكَ قَدْ عَمِلْتُ مَا نَهَيْتَنِي عَنْهُ وَ تَرَكْتُ مَا أَمَرْتَنِي بِهِ
أَسْأَلُكَ بِسُلْطَانِ الْأَسْمَاءِ أَنْ تَكْتُبَ لِي مِنْ قَلَمِ الْفَضْلِ وَ الْعَطَاءِ مَا يُقَرِّبُنِي
إِلَيْكَ وَ يُطَهِّرُنِي عَنْ جَرِيرَاتِي الَّتِي حَالَتْ بَيْنِي وَ بَيْنَ عَفْوِكَ وَ غُفْرَانِكَ
إِنَّكَ أَنْتَ الْمُقْتَدِرُ الْفَيَّاضُ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ الْعَزِيزُ الْفَضَّالُ

﴿ بشارت دهم ﴾

حکم محو کتب را از زبر و الواح بر داشتیم فَضْلًا مِنْ لَدَى اللَّهِ
مُبْعَثِ هَذَا النَّبِ الْعَظِيمِ

﴿ بشارت یازدهم ﴾

تحصیل علوم و فنون از هر قبیل جائز و لکن علمی که نافع است و
سبب و علت ترقی عباد است كَذَلِكَ فُضِيَ الْأَمْرُ مِنْ لَدُنْ أَمِيرٍ حَكِيمٍ

﴿ بشارت دوازدهم ﴾

قَدْ وَجِبَ عَلَى كُلِّ وَاحِدٍ مِنْكُمْ الْإِشْتِغَالُ بِأَمْرِ مِنَ الْأُمُورِ مِنَ الصَّنَائِعِ
وَ الْإِفْتِرَافِ وَ أَمْثَالِهَا وَ جَعَلْنَا اشْتِغَالَكُمْ بِهَا نَفْسَ الْعِبَادَةِ لِلَّهِ الْحَقِّ تَفَكَّرُوا يَا
قَوْمَ فِي رَحْمَةِ اللَّهِ وَ أَلْطَافِهِ ثُمَّ اشْكُرُوهُ فِي الْعَشِيِّ وَ الْإِشْرَاقِ لَا تُضَيِّعُوا
أَوْقَاتَكُمْ بِالْبَطَالَةِ وَ الْكَسَالَةِ وَ اشْتَغِلُوا بِمَا تَنْتَفِعُ بِهِ أَنْفُسُكُمْ وَ أَنْفُسُ غَيْرِكُمْ
كَذَلِكَ فُضِيَ الْأَمْرُ فِي هَذَا اللَّوْحِ الَّذِي لَاحَتْ مِنْ أَفْقِهِ شَمْسُ الْحِكْمَةِ وَ
الْبَيَانِ أَبْغَضُ النَّاسِ عِنْدَ اللَّهِ مَنْ يَفْعُدُ وَ يَطْلُبُ تَمَسَّكُوا بِحَبْلِ الْأَسْبَابِ
مُتَوَكِّلِينَ عَلَى اللَّهِ مُسَبِّبِ الْأَسْبَابِ هَرِ نَفْسِي بِصَنْعَتِي وَ يَا بَكْسَبِي مَشْغُولِ

شود و عمل نماید آن عمل نفس عبادت عند الله محسوب إن هذا إلا من
فَضْلِهِ الْعَظِيمِ الْعَمِيمِ

﴿ بشارات سیزدهم ﴾

امور ملت معلق است برجال بیت عدل الهی ایشانند اُمْنَاءُ اللَّهِ بَيْنَ
عِبَادِهِ وَ مَطَالِعُ الْأَمْرِ فِي بِلَادِهِ

یا حزب الله مرتبی عالم عدل است چه که دارای دو رکن است
مجازات و مکافات و این دو رکن دو چشمه‌اند از برای حیات اهل عالم
چونکه هر روز را امری و هر حین را حکمی مقتضی لذا امور بوزرای
بیت عدل راجع تا آنچه را مصلحت وقت دانند معمول دارند نفوسی که
لوجه الله بر خدمت امر قیام نمایند ایشان ملهمند بالهامات غیبی الهی بر
کلّ اطاعت لازم امور سیاسیّه کلّ راجع است به بیت العدل و عبادات
بِمَا أَنْزَلَهُ اللَّهُ فِي الْكِتَابِ

یا اهل بها شما مشارق محبت و مطالع عنایت الهی بوده و هستید
لسان را بسب و لعن احدی می‌لایید و چشم را از آنچه لایق نیست
حفظ نمائید آنچه را دارائید بنمائید اگر مقبول افتاد مقصود حاصل و الا
تَعْرِضُ بَاطِلَ ذُرْوَهُ بِنَفْسِهِ مُقْبِلِينَ إِلَى اللَّهِ الْمُهَيِّمِينَ الْقَيُّومِ سبب حزن مشوید

تا چه رسد بفساد و نزاع امید هست در ظلّ سدره عنایت الهی تربیت
شوید و بما اراده الله عامل گردید همه اوراق یک شجرید و قطره‌های یک
بحر

﴿ بشارت چهاردهم ﴾

شدّ رحال مخصوص زیارت اهل قبور لازم نه مخارج آنرا اگر صاحبان
قدرت و وسعت به بیت عدل برسانند عند الله مقبول و محبوب نَعِيمًا
لِّلْعَامِلِينَ

﴿ بشارت پانزدهم ﴾

اگر چه جمهوریت نفعش بعموم اهل عالم راجع ولکن شوکت
سلطنت آیتی است از آیات الهی دوست نداریم مدن عالم از آن محروم
ماند اگر مدبّرین این دو را جمع نمایند اجرشان عند الله عظیم
است چون در مذاهب قبل نظر بمقتضیات وقت حکم جهاد و محو
کتب و نھی از معاشرت و مصاحبت با ملل و همچنین نھی از قرائت

بعضی از کتب محقق و ثابت لذا در این ظهور اعظم و نبأ عظیم مواهب و الطاف الهی احاطه نمود و امر مبرم از افق اراده مالک قدم بر آنچه ذکر شد نازل نَحْمَدُ اللَّهَ تَبَارَكَ وَ تَعَالَى عَلَى مَا أَنْزَلَهُ فِي هَذَا الْيَوْمِ الْمُبَارَكِ الْعَزِيزِ
الْبَدِيعِ

اگر جمیع عالم هر یک دارای صد هزار لسان شود الی یوم لا آخر له بشکر و حمد ناطق گردد هر آینه بعنایتی از عنایات مذکوره در این ورقه معادله ننماید يَشْهَدُ بِذَلِكَ كُلُّ عَارِفٍ بَصِيرٍ وَ كُلُّ عَالِمٍ حَبِيرٍ از حقّ جلّ جلاله سائل و آمل که حضرات ملوک و سلاطین را که مظاهر قدرت و مطالع عزّتند تأیید فرماید بر اجراء اوامر و احکامش أَنَّهُ هُوَ الْمُقْتَدِرُ الْقَدِيرُ وَ بِالْإِجَابَةِ جَدِيرٌ